Ця мила казка душу тішить, наче
Маленький гай. Така в ній сила є,
Що читача скоряє: він стає,
Розчулений, і тільки що не плаче.
Краплистий дощ свіжить лице гаряче,
А він стоїть і думає своє,
І по мандрівній пісні узнає,
Де тонконога коноплянка скаче.

Свята простото, що в тобі за чар!
Яка в цій повісті могутня сила!
Забувши славу, що мене манила,
Я впав би тут, де сонце й тіні хмар,
Як той, чий стогін у гаю хиткому
Чутний вільшанці тільки — й більш нікому.